

РЕШЕНИЕ

№ 209

гр. София , 08.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 13-ТИ ТЪРГОВСКИ в публично заседание на шестнадесети март, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Анелия Цанова
Членове:	Христо Лазаров Николай Метанов

като разгледа докладваното от Христо Лазаров Въззивно търговско дело № 20211001000087 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава двадесета ГПК – въззивно обжалване.

Делото е образувано по въззивна жалба от ищеца – Национална агенция за приходите/НАП/, чрез В. П., директор на дирекция „Държавни вземания“ срещу решение № 260464 от 30.11.2020г., по т.д. № 871/2020г. по описа на Софийски градски съд, т.о., VI-1 състав. С обжалваното решение са отхвърлени обективно и кумулативно съединените искове на НАП за признаване на установено, че предявените и включени в списъка с приети вземания, в общ размер на 433 085,90 лева, от които 266 908,45 лева – главници и 166 177,45 лева – лихви, начислени до 14.10.2019г., са с поредност на удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ в производството по несъстоятелност на "Полет 21" ЕООД /в несъстоятелност/, ЕИК 121870774 по т.д. № 580/2019 г. по описа на СГС.

Въззивникът/ищецът – НАП счита, че решението е неправилно, като постановено в противоречие с материалния закон. Твърди, че изложените от първоинстанционния съд аргументи не са основание НАП да не се ползва от привилегията, дадена в разпоредбата на чл. 722, ал. 1, т. 1 от ТЗ, тъй като

имала вписан запор по реда на ЗОЗ върху два броя моторни превозни средства. Твърди, че тази обезпечителна мярка била наложена на 20.09.2019г., което било преди постановяването на решението за откриване на производството по несъстоятелност на „Полет 21“ ЕООД. Счита, че разпоредбата на чл. 638, ал. 4 от ТЗ не съдържала пречка за вписване в съответния регистър на вече наложената обезпечителна мярка, която била постановена преди решението за откриване на производството по несъстоятелност. На следващо място твърди, че от издаденото от публичния изпълнител постановление № С 190022-022-085129/20.09.2021г. и с оглед представените от ищеца доказателства по делото, можело да се направи категоричен извод за идентитет между предявените публични вземания като обезпечени, който са предмет на принудително събиране по изпълнително дело № 22140000818/2014 по описа на ТД на НАП София. Моли въззивния съд да отмени изцяло обжалваното решение и да постанови друго, с което да уважи предявените иски като основателни. Претендира направените по делото разноски, включително и юрисконсултско възнаграждение.

Въззиваемият/ответникът - „Полет 21“ ЕООД/в несъстоятелност/ не е подал отговор на въззивната жалба, не се явява в съдебното заседание и не изпраща представител.

Постоянният синдик на „Полет 21“ ЕАД/в несъстоятелност/ - Е. Т. е подала в срок отговор на въззивната жалба. Счита, че въззивната жалба е допустима, но по същество е неоснователна. Твърди, че сама по себе си регистрацията на запор не може да породи привилегия, което да налага предпочитание на съответния кредитор, ако не е налице друго материалноправно основание уредено в ЗОЗ. Разпоредбата на чл. 722, ал. 1, т. 1 от ТЗ, урежда ред за отчитане на основанията пораждащи привилегии, но не можела да създаде такова предимство. Тази разпоредба следвало да се тълкува във връзка с чл. 638, ал. 4 и чл. 724 от ТЗ и означавало, че вписването на запор по реда на ЗОЗ не учредявала никаква привилегия на кредитора в производството по несъстоятелност. Вписването на запор върху вземания и вещи по реда на ЗОЗ, представлявала обезпечителна мярка, която имала за последица - забрана за длъжника да се разпорежда със запорираното имущество. Счита, че ЗОЗ не съдържал разпоредби за друго действие на вписания запор по реда на закона, който да има различно от общото действие

по чл. 451 и чл. 452 ГПК и имало значение само за правото на кредитора да участва в разпределението по ЗОЗ, с оглед разпоредбите на чл. 40 и чл. 41 ЗОЗ. Моли въззивния съд да остави без уважение въззивната жалба и да потвърди обжалваното решение като правилно и законосъобразно. Не претендира разноски.

Въззивният съд като взе предвид събраните по делото доказателства, оплакванията в жалбата и доводите на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в законния срок от надлежна страна по делото против подлежащо на въззивно обжалване решение, същата е допустима и подлежи на разглеждане по същество.

На основание чл. 269 от ГПК, въззивният съд след служебно извършена проверка на решението установи, че то е валидно и допустимо в обжалваната част.

Видно от приетите в първоинстанционното производство доказателства по делото, се установява, че са налице всички положителни материални и процесуални предпоставки за съществуването и упражняването на правото на иск по чл. 694, ал. 2, т. 1 ТЗ. С решение № 1769 от 09.10.2019г., по т.д. № 580/2019г. по описа на СГС, е обявена неплатежоспособността на "Полет 21" ЕООД и е открито производство по несъстоятелност. Ищецът – НАП е предявил на 31.10.2019г., пред съда по несъстоятелността вземане в общ размер от 448 771,37 лева, които са били приети и включени под № 1 в списъка на приетите вземания обявен в ТР на 23.12.2019г. под № 20191223130632. С определение от 29.04.2020г., по т.д. № 580/2019г. по описа на СГС, постановено по реда на чл. 692, ал. 4 ТЗ, съдът по несъстоятелността е оставил без уважение възражението на НАП срещу определената от синдика поредност на удовлетворяване на част от предявените от този кредитор вземания за получаване на сума в общ размер от 433 085,90 лева. Това определение е обявено в ТР на 30.04.2020г. Исковата молба е подадена чрез пощата на 14.05.2020г. и е в законоустановения срок по чл. 694, ал. 6 от ТЗ. Постоянният синдик – Е. Т. е конституирана като страна по делото от първоинстанционния съд, на основание чл. 694, ал. 4 ТЗ.

Първоинстанционният съд правилно е установил от доказателствата по делото фактическата обстановка и страните не спорят, че за периода 2012г. – 2015г. са възникнали процесните публични вземания в размер на 431 289 лева - главница 266 908,45 лева и лихва 164 380,55 лева, че НАП е образувал изпълнително дело № 22140000818/2014г., че на 20.09.2019г. било издадено постановление за налагане на обезпечителни мерки, с което е наложен запор

върху 2 бр. МПС, което е вписано по партидата на „Полет 21“ ЕООД на 21.10.2019 г. в Централния регистър на особените залози.

За да отхвърли предявените искове като неоснователни, първоинстанционният съд е изложил мотиви, че производството по налагане на обезпечителните мерки започнало с издаването на постановление с изх. № С190022-022-0085129/20.09.2019 г., което било преди датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност на „Полет 21“ ЕООД /в несъстоятелност/ - 09.10.2019 г., но били вписани по партидата на дружеството в Централния регистър на особените залози на 21.10.2019 г., което е след датата на горепосоченото решение. Приел, че съгласно разпоредбата на 638, ал. 4, изр. последно ТЗ, след датата на решението за откриване на производството по несъстоятелност не могат да се извършват действия, които биха променили съществуващото към момента състояние на задълженията на длъжника, включително възможността за правото на предпочтително удовлетворение. Приел, че по аналогия от разпоредбата на чл. 12, ал. 1 ЗОЗ, противопоставимостта на трети лица възниква от момента на вписването на запора в Централния регистър на особените залози, поради което обезпечителните мерки, допуснати с горесцитираното постановление не са наложени по смисъла на закона и процесните вземания на кредитора НАП не се ползват от привилегиата на чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ. Изложени са и допълнителни съображения, че ищецът не е доказал кои точно публични вземания са обезпечени с постановление с изх. № С190022-022-0085129/20.09.2019 г. на публичния изпълнител при ТД на НАП София и дали същите са тези, предявени от Националната агенция за приходите в производството по несъстоятелност на „Полет 21“ ЕООД.

Въззивният съд приема от правна страна следното:

Предмет на правния спор във въззивното производство е действието на постановлението на публичния изпълнител за налагане на обезпечителни мерки, което е издадено преди датата на решението за откриване на производството по несъстоятелност, но запорът е вписан в ЦРОЗ след датата на решението за откриване на производството по несъстоятелност.

С изменението на чл. 26, ал. 3, т. 11 ЗОЗ от ДОПК(ДВ бр. 105 от 2016 г., в сила от 30.12.2016 г.) е отменено основанието, на което запорите наложени

по реда на ДОПК от НАП, са подлежащи на вписване в ЦРОЗ. Ето защо, вписаните от ищеца в ЦРОЗ обезпечителни мерки не създават привилегия по чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ, поради което извършеното от НАП вписване на 21.10.2019г. няма правно действие. Следователно предявеният иск е неоснователен и следва да се отхвърли само на това основание.

Законосъобразни и правилни са изводите на първоинстанционния съд, но като допълнителни аргументи за неоснователност на предявените искове, че съгласно разпоредбата на чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ вр. с чл. 638, ал. 4 ТЗ, вписването на запора след датата на решението за откриване на производството по несъстоятелност, е непротивопоставимо на останалите кредитори и вземането не може да се ползува с привилегията по чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ. Вписването няма за последица създаването на право на предпочтително удовлетворение, а има за цел непротивопоставимост на правата на обезпечения кредитор, на основание чл. 12, ал. 2 и чл. 30, ал. 1 ЗОЗ.

При подаването на въззивна жалба не се дължи предварително държавна такса, на основание чл. 694, ал. 7, изр. второ от ТЗ. С оглед изхода на правния спор по делото, държавна такса се дължи от ищеца, но доколкото предмет на иска е установяване привилегия на публични вземания на НАП, ищецът е освободен от нейното заплащане, на основание чл. 84, т. 1 от ГПК.

Въззиваемият/ищецът и синдикът не претендират разноски за въззивното производство и такива не следва да им се присъждат.

Предвид гореизложеното решението на СГС е законосъобразно и правилно и следва да се потвърди, като въззивният съд препрати в останалата част към мотивите на първоинстанционния съд, на основание чл. 272 от ГПК.

Мотивиран така Софийският апелативен съд,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260464 от 30.11.2020г., по т.д. № 871/2020г. по описа на Софийски градски съд, т.о., VI-1 състав.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните, при условията на чл. 280, ал. 1 и ал. 2 ГПК.

Председател:

Членове: 1.

2.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____